

Стоянъ М. Поповъ

Зовътъ на родната земя

Усѣщаме зовътъ ти сладъкъ,
о земйо-майко, — роденъ кжтъ!
При още първа капка млѣко
отъ майчината топла грѣдь
не смучемъ ли, родино свята,
частици твоя скжпа плътъ?
Чрезъ въздуха, вода и билки,
чрезъ всѣка капка — зърно, плодъ,
ний, твоитѣ рожби, не крепимъ ли
нищожния си кжсъ животъ?
И свързани така съсъ тебе,
и наший духъ и наш'та плътъ,
кой българинъ не би посрещналъ
за тебе съ радость свойта смъртъ,
и кой можалъ би да не иска
за тебъ въ борбата да е прѣвъ?
Кой твой отрокъ не далъ би съ радость
последната си капка кръвь?
И кой твърди таквизъ че има,
самия той е жалъкъ робъ,
и своя грѣхъ не ще изкупи
ни приживе, ни въ своя гробъ!
